

Kedves Olvasóink,

mindnyájan érzékeljük, hogy az életünk iszonyatos tempóban változik, napról napra kerülnek elénk új technikai eszközök, új társadalmi, kulturális helyzetek, problémák. Elsősorban a kommunikációt fenntartó készülékeink rohamos változása alakítja át életünket és ezen belül a művészetek és a kultúra befogadásának szokásait is.

Másokhoz hasonlóan mi, a Kortárs szerkesztői is próbáluk lépést tartani ezekkel a gyors változásokkal, meghatározni, kitalálni az utat, utakat, amelyen eljutunk a közönséghez, és amelynek segítségével folytatni tudjuk értékközvetítő, értékkeremtő munkánkat. Ez az év, 2024, a változások éve – a keleti asztrológiák szerint a sárkány éve következik –, amely jelentős átalakulásokat hoz az egész világon, nyilván a mi kultúránk területén is. A szerkesztőségben igyekszünk követni a nagy mozgásokat, és a folyóiratot ezekhez alakítani. Megtartjuk a korábbi éveknek azokat az újításait, amelyek jónak és hatékonyak bizonyultak, és újakat is igyekszünk meghonosítani, amellyel, reméljük, munkánk még eredményesebbé válik.

Irodalmunk továbbra is nagyon sajátos helyzetben működik, az *Ördöglakat* sorozatunkban ennek okait és lehetséges megoldásait próbáljuk feltárni. Folytatjuk *kívül/belül* rovatunkat is, mert a magyar irodalom nemzetközi kapcsolódása – mindkét irányban – elengedhetetlenül fontos téma. Nem egyedül élünk Európában, s szükséges, hogy párbeszédben álljunk más hagyományokkal, irodalmakkal, intézményekkel. Ahogy az előző évben is többször hoztunk egy-egy témában nagyobb összefüggő blokkokat, úgy idén is igyekszünk ezekkel a kulturális-művészeti csomópontokkal felhívni olvasóink figyelmét fontos művészeti ügyekre, kérdésekre. Olyan témákat hozunk a lap oldalaira, amelyek az utóbbi időben ritkábban kerültek elő, pedig mind önmagunk, mind a körülöttünk zajló folyamatok megértéséhez szükségesek. Ilyen az irodalom határterületeinek feltárása, illetve egy-egy rétegének, különleges szeletének bemutatása. Foglalkozunk idén is a játék témájával, amely a posztmodern elméletektől függetlenül is a 21. század fő kulturális diskurzusává lépett elő. Szeretnénk olyan írásokat is közreadni, amelyek az irodalmi folyamatok jobb, mélyebb megértéséhez segítenek hozzá, így például a kortárs irodalom fogalmának és periodizációjának kérdését is megpróbáljuk több tanulmányban megvizsgálni.

Az egészen biztos, hogy egyre nehezebb megtalálni azokat a formákat és csatornákat, amelyeken eljutunk az olvasókhöz, hiszen magának az olvasásnak és ennek mentén az irodalomnak a szerepe is változik. A Kortárs folyóirattal keressük a lehetőségeket. Eközben a külön szerkesztőségként működő Kortárs Online (www.kortaronline.hu) hetente több alkalommal publikál kritikákat, interjúkat, és elindítottuk *Közös nevező* című podcast-sorozatunkat is, amelyet sokan hallgatnak. Az új formák megtalálása nem azok versenyhelyzetbe kerülését jelenti, hanem az egymást erősítő lehetőségek kihasználását. Mindezekkel együtt teljesen meg vagyunk győződve arról, hogy a papíralapú folyóiratoknak megvan a maguk szerepe és helye kulturális életünkben. Talán éppen az idő gyors pergésének visszalassítása, a hosszabb távú hatások érzékeltetése, az örökkévalóságra nyitottabbá válás megkezdése. Talán éppen az, hogy az ilyen életmód fontosságára felhívjuk a figyelmet.

Az biztos, hogy aki tekintetét folyamatosan a csillagokban hordozza, könnyebben megbotlik, de az is biztos, hogy aki nem figyeli a csillagok mozgását, könnyebben eltéved, s meglehet, ez nagyobb probléma. Fölfelé kell tehát tekintenünk, az örökkévalóságot – legalábbis számunkra örökkévalóságot – jelentő, a fekete vászonra szétpotyogtatott világos pontokra, amelyek szilárdak, megbízhatók és örökkévalók, igazán létezők.

Ilyen módon szeretnénk biztos tájékozási pontokat adni olvasóinknak, ebben az évben a hagyományokat folytatva és újításokat megindítva.

Thimár Attila